

god demokratisk Politik, fordi man samtidig gik ud fra Folketingets absolutte Overhøjhed over Finansloven, og vi have i saa Henseende kunnet glæde os ved at være i Overensstemmelse med andre Partier paa Rigsdagen; det viser sig ogsaa derved, at hvert Aars Finanslov indeholder saadanne Ændringer i større eller mindre Grad. Jeg maa dog tilføje, at vor Stilling til saadanne Ændringer selvfølgelig altid vil bestemmes af, hvorvidt vi sagligt set kunne tiltræde dem, og for øvrigt maa vel alle Partier, selv om de tiltræde dette Princip, tage saadanne saglige Hensyn, som vi altsaa i dette Tilfælde have gjort.

Det er i Aar første Gang siden det saakaldte Systemskifte i 1901, at Landstinget overhovedet har tilladt sig at rette i Finanslovsforslaget. Man har i Aar i Landstinget faaet en vistnok meget velkommen Lejlighed til at slette en saadan Lovændring paa Finanslovsforslaget for derefter at sende det tilbage til os med Paa-skriften: Om igen. Og Folketinget har — det høre vi jo nu — at lystre denne Parole. Det forekommer mig at være et parlamentarisk Nederlag for Folketinget, som er egnet til at svække dets Stilling og Anseelse; og det skal fremhæves, at dette Nederlag kunde Folketinget være sparet for, hvis Regeringen og Flertallet havde fulgt det gode Raad, som blev givet fra vor Side ved Finanslovsforslagets Behandling her i Folketinget. Den Gang henstillede vor Ordfører meget indtrængende til den høje Regering at tiltræde vort Forslag om at stryge Anmærkningen om Kultolden; og han forudsagde, at den højtærede Minister alligevel til sidst vilde løbe fra sit Forslag. Det viste sig jo ogsaa, at den højtærede Minister sprang, saa snart Landstinget fløjtede. Ja, Ministeren havde endogsaa paa Forhaand ved sine Udtalelser halvvejs opgivet hele Slaget paa dette Omraade. Men jeg synes, det er en politisk Letsindighed uden Lige; det er, hvad man kan kalde at springe i Vandet med Klæderne paa. Denne Ministerens Optræden og Taktik minder i høj Grad om det bekendte Ord af en svensk Statsmand: Min Søn, du aner ikke, med hvor liden Forstand Verden regeres.

Det kan heller ikke nægtes, at det radikale Parti har et vist Ansvar i denne Sag ved det mærkelige Standpunkt, det har indtaget. Skønt de Herrer — det antager jeg da — vare enige med os i Realiteten, stemte de alligevel for Anmærkningen og hjalp derved Regeringen i Vandet. Havde de stillet sig i Række med os So-

cialdemokrater, er det sandsynligt, at Anmærkningen var bleven forkastet her i Folketinget. Vi vide ogsaa alle, at den nu siddende Regering er saa svag paa Grund af sit Afhængighedsforhold til Højre, at man maatte kunne forudse, at det hele maatte ende med et Nederlag, et Nederlag, som altsaa har svækket Folketingets Stilling og derigennem den almindelige Valgret. Det var ikke saa underligt, at det skete, for det var en i Realiteten daarlig Sag, der her skulde kæmpes for; derfor maatte det gaa galt. Men jeg synes, det er trist at tænke sig, at den privilegerede Valgrets Ting skal staa som det vejledende overfor Folketinget angaaende et vigtigt Spørgsmaal paa Finansloven, og det er i Virkeligheden Resultatet af den Taktik, den højtærede Regering har benyttet paa dette Omraade. Det skulde ikke gerne komme dertil, at man for Alvor her i Landet for Fremtiden skal kunne sige: Gud ske Lov, at vi have et Landsting.

Man taler ofte i høje Toner, ikke mindst paa Venstres Møder, om, at vi have Parlamentarisme, at vi have Folkestyre her i Landet. Ja, vi have Parlamentarisme for saa vidt, som den Stats-skik er anerkendt, at Regeringen skal være i Overensstemmelse med Folketinget, men jeg vil spørge, hvad Nytte man i Virkeligheden har af den Parlamentarisme og det Folkestyre, naar Regeringen og Folketingets Flertal ere afhængige af den privilegerede Valgrets Ting, naar Regeringen og Flertallet for at holde sig oven Vandet maa støttes af Højre ved Valgene og, kan man sige, til Gengæld have givet Stykke for Stykke af Demokratiets Principper bort til Landstinget. Det er i Virkeligheden det, der er sket i de senere Aar. Og hertil kommer nu ved dette Finanslovs Udløb den Kalamitet, som vi her forhandle om. Hørups bekendte Ord: Ingen over og ingen ved Siden af Folketinget, blive paa den Maade efterhaanden udslettede til liden Gavn for Folkestyret her i Landet.

Dette er de Betragtninger, som den formelle Side ved Spørgsmaalet om Kultoldanmærkningen giver mig Anledning til. Jeg vil fremhæve, at Socialdemokratiet er det eneste Parti her i Tinget, som fra først af har haft sine Papirer i Orden i denne Sag, og jeg tror, at Vælgerne ville vide at paaskønne dette. I øvrigt skal jeg sluttelig anbefale mine Meningsfæller af de Grunde, som tidligere ere anførte ved Forhandlingerne om Fi-